And he carried it out with his mouth, he is liable - והוציאו בפיו חייב

Overview

The (cited) משנה mentions that if a טמא ate חלב which was נותר, etc. he is הייב many for this eating. הייב added that if he carried it out to a הטאוח in his mouth (while eating it), he is חייב additionally for תוספות resolves a potential difficulty:

תוספות explains a potential difficulty:1

כולהו בהדי הדדי קא אתו דבליעתו הויא הנחה אף על פי שמהלך 2 All the חיוב הטאח, including the חיוב הוצאה, occur simultaneously, for his

swallowing is considered a הנחה even though he is still walking -

כדאמרינן (לעיל דף פ,א) כתיבתן זו היא הנחתן - 3

As רבא ruled previously; their writing that is their –

תוספות responds to an additional difficulty:⁴

י בטל הוא אגב רשות הרבים - ואף על גב דפיו למעלה מי׳ ואינו רחב 7 בטל הוא אגב רשות הרבים י from the ground and is not a place of דע"ד, nevertheless it is בטל to the רה"ר and his mouth is considered a מקום in the רה"ר -

-8ולא דמי לבוכיאר ביריעה דאמר בריש פרקין (לעיל דף צו,ב) דבמקום פטור קא אזיל ביריעה אזיל ביריעה ביריעה ביריש פרקין לעיל דף צו,ב) ביריעה by the curtains,

 $^{^1}$ See תוס' הרא"ש אער תוס' הרא"ש אינון (אכילה) (הוצאה] אצל שאר חטאות דלא אתו בהדי דבשאר חטאות חוס' הרא"ש אער הוטאות אינון (אכילה) (הוצאה) אינו הנחה בתוך מיעיו הויב הנחך מיעיו הובשבת בעינן הנחה בתוך מיעיו הובשבת בעינן הנחה בתוך מיעיו אווו הייב is only when [it finally comes to rest in his intestines] (and when he stops walking), not before, however the חטאות, which the משנה שווי is when one swallows it, when he has הנאת גרונו הנאת בעונו הוצאה וווו הווב הוצאה הוצאה הנאת גרונו הנאת גרונו הנאת גרונו הוצאה הווב אכילה הוצאה הווב אכילה של שאר מיוב אכילה הדייב אבילה הדייב הדייב אבילה הדייב אכילה הדייב אבילה הדייב ה

² תוספות is teaching us two rules; first that the הנחה is by the בליעה (in his throat like the איסור אכילה), and not when it later reaches תוספות, and second that it is a הנחה even though he is walking, as תוספות proves from כתיבה.

³ רבא ruled that if one carries out sufficient ink to write two letters and he wrote the letters while he was walking, he is דייב (because he made an עקירה when carrying out the ink and) he made a הנחה by writing it on the parchment. We derive that even though the person is writing while he is walking, nevertheless it is considered a הנחה, as ישיקר הנחה ליש of food is that he eats it, notwithstanding that he is still walking (or it is not yet שיקר). Therefore it is considered a הנחה ברה"ר.

 $^{^4}$ The difficulty may be that even though מחשבתו משויא ליה מחשבתו (as the גמרא states), but since he is למעלה מי' it should be considered as if his mouth is in a מקום פטור where one is פטור if the הנחה was in a מקום פטור.

⁵ The מהרש"א explains that in order to be a רה"ר we require a מקום ד'.

⁶ A בוכיאר is the wound up roll of thread that is used to make the צרב is the wound up roll of thread that is used to make the בוכיאר

 $^{^7}$ The גמרא was attempting to find זורק ד"א ברה"ר. The suggestion was that they would throw the בוכיאר ד"א while making the curtains.

⁸ The גמרא גמרא רפיַפנום פטור מקום פטור מקום פטור was thrown (and landed) in a מקום פטור for it was not wide 'ד' (see מקום פטור there א מקום פטור ד'). The question is that just like by the בוכיאר it is considered a מקום פטור since it is not a מקום ד'). מקום ד' (ממעלה מי' (and he is דע"ד). מקום פטור (למעלה מי' (מול א הי') בייביאר).

where the גמרא stated in the beginning of our בוכיאר 'that the בוכיאר is traveling in a מקום פטור –

תוספות replies that the mouth is not similar to the בוכיאר -

דהתם מקום קביעות הוה טפי⁹ –

For there by the בוכיאר **it is more of a permanent place,** however here the mouth is not considered as being that permanent in the בוכיאר - בוכיאר -

רדמי לטרסקל¹⁰ דאמר בפרק קמא (דף ה,א) דלמטה מי׳ הוי רשות הרבים - And this case of טרסקל is similar to the case of גמרא regarding which the גמרא אוי ווי מפחים ישרסקל is below י' ני טפחים יי לי שפחים 'י from the ground it is considered a - רה"ר -

והכא אפילו למעלה מי׳ בטל אגב רשות הרבים -

And here by פיו, even if his mouth is מפחים it is still בטל to the - רה"ר - ועוד דמעביר למעלה מי׳ כלמטה¹¹ וחשיב מונח ברשות הרבים:

And additionally since carrying 'למטה מי' is like carrying למטה מי so it is considered מונה ברה"ר.

Summary

The הנחה of food in the mouth is when swallowing even while walking. A person (especially when carrying) is בטל לרה"ר even 'למעלה מי'.

Thinking it over

What is the difference between the last two answers of תוספות?

הדרן עלך הזורק We will return to you פרק הזורק

^

⁹ Presumably they were weaving the יריעות in a specific place for a duration of time. Therefore that place where the בוכיאר was being thrown and landing was not בוכיאר and was considered (a separate השום) a קביעות since it was not ההב ד', however there is no קביעות for a person walking in the street, therefore his mouth is סקום די to the הה", and since he wants the food in his mouth we can say מקום ד' and it is considered a מקום ד' (because of מהשבתו (מחשבתו) in the הה"ר (because it is סביעות of the הה"ר הוויר).

¹⁰ A שרסקל is a basket (which is ערסקל .The אמעה there initially interpreted the מערה that the שרסקל was holding a שרסקל and the בעה"ב made the בעה"ם into the שרסקל and it is considered as if he made the בעה"ב, even though the דע"ד and should perhaps be considered a כרמלית, nevertheless we say that אין כרמלית בכלים and it is אין כרמלית בכלים. Similarly here too his mouth is בטל לרה"ר, even though it is למעלה מי', just like the בטל is טרסקל even though it should be a במל לרה"ר.

¹¹ See לעיל צז, and הארץ (שרה מדיר בידו ואינו על כתפו וגבוה מן הארץ (שרה קאמר דאי במונח של who writes. לעיל צז, מעבירו באויר מתפו וגבוה מן הארץ (שרה מתניתין היא מתניתין היא מתניתין היא מתניתין היא מתניתין דף ק.) הזורק ד' אמות בכותל למעלה מעשרה כזורק באויר אלמא אין למעלה מעביר חייב דיליף מבני קהת במשכן which is by throwing, to יפיו which is by carrying, where we say that 'למעלה מי' is like (למטה מי').